

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 77.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392359456/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

Det var Aften og stille og mørkt, enkelte tunge Regndråber slog imod Ruden, og stundom sukke de Blæsten gennem Alleen derude. Tue lå med Hovedet boret ned i Puderne og lod alt det, der var sket ham i Dag, glide forbi sig. Han rystede af Angst ved Synet, men hvor havde ikke også alting svigtet ham!

Om Eftermiddagen var han i sin Nød tyet ud til Birte, men havde ikke fundet hende hjemme. For-gæves havde han stået og dundret på hendes Dør, så det genlød i Engenes Stilhed — var hun ikke hjemme? nej, hun var ikke hjemme; Antons Hjem havde lukket sig for ham, som Templet for den men-svorne, men det var jo kun forskyldt, han havde ikke fortjent bedre. Og han var sunket om på Tærsklen til det tillukkede Hus og havde stirret fortabt over mod Herrehovedets Træklynge, mens Mørket slørede den vide Slette, og de første Stjærner glimtede frem.

Ak, hvor langt var han ikke allerede kommet fra Anton på denne ene Dag; det var, som lå der År imellem hine uskyldige Dage, da han havde leget dér inde i den lave, venlige Stue, og denne ensomme Aften, da han sad og skælvede af Undseelse og Skam på Trappestenen foran den låsede Dør — — stakkels Adam og Eva i Billedbiblen!

Og da han var kommet hjem — han havde slet ikke turdet møde Moders Blik, ti hun forstod jo det Hele, hun vidste jo, at han ikke var løbet om til Birte af samme Grund som fordum, og hun havde nok fortalt det både til Fader og Regitze, han kunde mærke det på dem, de smilte ad ham — de triumferede — å ja, de havde jo også fået Ret, så skammelig Ret — men havde han bare truffet Birte hjemme, var han bare sluppet ind, så havde Stuens gode Ånder nok skænket ham Väben til at kæmpe mod Sigurd i Morgen, nu derimod — å, i Morgen — hvad skulde det blive til? kunde han dog bare dø i Nat, dø tro-

fast og uskyldig — — — men Gud måtte hjælpe ham, vilde ikke andre, så måtte Gud — —

Han lagde sig om på Ryggen og stirrede med brændende Øjne op på det mørke Loft.

«Hjælp mig Gud! hjælp mig!» stammede han, atter og atter, åndeløs, snappende efter Vejret og knugende Hænderne i hinanden.

Næste Formiddag stod Tue i Skolegården, ved Stakittet og stirrede ud mod den hvide Kirke, mens Drengene støjede bag ved ham på Pladsen. Men var hans Øjne end dér ude i de gamle Enge, så var hans Hjerne der ikke. Det hamrede og slog, så det dunkede i Halsen og uafbrudt spurgte han: «Kommer Sigurd, eller kommer han ikke?» og han bad med Hånden klemt om Staverne: «Gode Gud, lad ham ikke komme! lad ham ikke komme!» men inderst inde hviskede det ængsteligt: «Hvorfor kommer han ikke? hvorfor kommer han dog ikke?»

«Hvad, står du nu dér igen og glør?»

Tue før sammen — dér var han! En Strøm af Glæde hvirvlede ham gennem Hovedet, og uvilkårlig vendte han sig om mod Sigurd. Men sky slog han Øjnene ned for hans blå, ransagende Blik, han stod med Hånden på hans Skulder og betragtede ham nysgerrigt:

«Hør, du er vist en sær Fisk — men alligevel — jeg kan pokkers godt lide dig — skal vi være Venner, hvad?»

Tue snappede efter Vejret — Herre, hjælp! hjælp! frist mig ikke over Evne — så — —

«Hvad, vil du ikke? vil du ikke være Venner med Sigurd Ross — nu har jeg —»

«Jo — jo —», stammede Tue.

«Det skulde jeg mene — hid med din Næve — nåda, er det en Måde at gi' Håndslag på — sådan en tjattet Jomfruhånd — nå, klem ordentlig til, Dreng